

Arrest

nr. 199 663 van 13 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 DEURNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 18 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 16 januari 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 31 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 16 januari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekende partijen tekenen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest van 6 juli 2017 met nummer 189 487 vernietigt de Raad de voormelde beslissing van 31 maart 2015.

1.4. Op 1 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 16 januari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 17 augustus 2017 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2015 werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Servië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 18.10.2011 met een beslissing weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot 04.06.2014, datum waarop zij een tweede asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 09.09.2014 met een beslissing ‘beroep verworpen’ na de beslissing van niet in overwegingname door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk vijf maanden voor de eerste en minder dan twee maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en de lessen niet kunnen onderbreken, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkenen halen aan dat België het centrum van hun affectieve en sociale leven aangezien al hun vrienden en kennissen in België wonen en dat zij bijzondere banden met België hebben waardoor een verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (met name de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat zij nog verschillende familieleden hebben in Servië, met name twee meerderjarige kinderen, twee broers van mevrouw evenals de moeder van mijnheer. Verder blijkt uit het dossier ook dat ze nog verschillende

familieleden hebben in Kosovo, met name drie zussen van mevrouw en één zus van mijnheer. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen slechts één getuigenverklaring voor, ondertekend door twee personen. Daarnaast leggen ze ook nog een getuigenverklaring voor van de schooldirecteur maar die heeft betrekking op hun dochters. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen halen verder aan dat zij afkomstig zijn uit het grensgebied tussen Servië en Kosovo waar een verhoogde militaire aanwezigheid zou zijn die een normaal leven onmogelijk maakt en de kinderen zou traumatiseren. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door een begin van bewijs en dit kan niet volstaan om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien werden deze elementen reeds ingeroepen ter ondersteuning van hun asielaanvragen in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Betrokkenen halen verder aan dat zowel mevrouw als dochter [B.] medische problemen hebben waarvoor ze behandeld worden en dat deze lopende behandeling niet onderbroken mag worden. Echter, betrokkenen bewijzen hun verklaringen niet met medische attesten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden al buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijs. Volledigheidshalve wijzen we erop dat betrokkenen op basis van deze medische problematiek reeds vijf aanvragen 9ter indienden die alle negatief werden afgesloten.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een gevaar vormden voor de openbare orde of openbare veiligheid, dat ze nooit in aanraking zijn gekomen met gerechtelijke diensten en dat ze nooit betrokken zijn geweest bij een misdrijf, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkenen de nodige inspanningen zouden doen om zich te integreren, dat zij Nederlands zouden spreken, dat de kinderen volledig geïntegreerd zouden zijn, dat zij een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat mijnheer werkbereid zou zijn en dat ze getuigenverklaringen voorleggen evenals schoolattesten- en rapporten van de kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen zetten hun middel uiteen als volgt:

"[...] De verzoekende partij wensen tegen de bestreden beslissing beroep aan te tekenen, nu zij niet akkoord kunnen gaan met de gegeven motivering.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29/07/1991 legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren in feite en in rechte. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom met elk van de opgeworpen elementen in het regularisatieverzoek geen rekening wordt gehouden.

In de bestreden beslissing wordt totaal niet gemotiveerd waarom er geen rekening wordt gehouden met het privéleven van verzoekers en waarom het respecteren van hun privéleven niet zou opwegen tegen de vereiste om een visumaanvraag in te dienen in het land van herkomst. De verwerende partij beperkt zich slechts tot de bewering dat men niet zou aantonen dat men valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM, doch zij verricht geen enkele afweging van de elementen die werden aangebracht door verzoekers. De gratuite bewering dat toepassing niet is aangetoond zonder enig onderzoek of afwezig, is een manifeste schending van de formele motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule die op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

[...] Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit de verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Staatssecretaris louter discretionair is. Deze heeft echter de redelijk als grens.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998,, R.v.St., 1998,69).

De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp verwijst naar de interpretatie van 'buitengewone omstandigheden':

"Inzake de vaststelling van een 'prangende humanitaire situatie' geldt als uitgangspunt dat de weigering om de vreemdeling een verblijfstitel toe te kennen een inbreuk zou kunnen uitmaken op de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens of manifest in strijd zou zijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State. " (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 10)

De Raad van State omschrijft 'buitengewone omstandigheden' als "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Pari. St. Doc. 51-2478/008 p. 11).

De uitzonderlijke omstandigheden die zouden moeten wettigen om deze aanvraag vanuit België te richten zijn de volgende:

Verzoekers verblijven in België sinds 02/05/2011. Zij doen de nodige inspanningen om zich te integreren en spreken Nederlands. Zij hebben niets meer verloren in hun land van herkomst.

Het gezin heeft schoolgaande kinderen die volledig zijn geïntegreerd.

Het kind [C.A.] gaat naar het Sint-Lievenscollege in Antwerpen.

De directeur attesteert het volgende: "[C.A.] ("27/06/2000) werd op onze school ingeschreven in het eerste jaar Moderne Wetenschappen voor het schooljaar 2014-2015. Opvallend bij het begin van dit schooljaar zijn haar toewijding, inzet en motivatie.

Zij komt ons over als een ernstige leerling die haar schoolwerk uitstekend doet, taken op tijd aflevert en zich voorbeeldig gedraagt.

De eerste overhoringen geven zeer goede cijfers, met name voor de vakken Nederlands, Frans en wiskunde.

Zij is nog geen enkele dag afwezig geweest en kwam ook nog geen enkele keer te laat op school aan.

Voor zover de (beperkte) gegevens ons in dit stadium van het schooljaar toelaten, voorzien wij voor dit meisje slaagkansen op onze school en een mogelijkheid om in de toekomst te vorderen in ASO.

We hebben begrepen dat de verblijfsaanvraag voor het gezin negatief werd beantwoord en dat Cendrese en haar gezinsleden mogelijk het land moeten verlaten.

U begrijpt dat wij het betreuen dat dit meisje in zo 'n moeilijke situatie is terechtgekomen en we spreken dan ook de hoop uit dat de hele aanvraagprocedure alsnog een positieve wending mag krijgen."

Het kind [B.A.] gaat naar de Vrije Basisschool, De Knipoog.

De directeur attesteert het volgende: "Tijdens de afgelopen driejaren hebben wij de familie [A.] van dichtbij gekend en zeer goede contacten met hen gehad. Vader en moeder zijn vriendelijke en hartelijke

mensen die hun twee dochters met de beste zorgen omringen. Ook hun dankbaarheid, nadat we bijvoorbeeld hun kinderen hadden meegenomen voor een uitstapje, is erg groot. Verder waren ze ook steeds met hart en ziel aanwezig op schoolse aangelegenheden. Omdat ze in de overtuiging waren dat ze in ons land konden blijven, hebben ze werkelijk al het mogelijke gedaan om zich hier thuis te kunnen voelen.

Hun twee dochters, [B.] en [C.], zijn bloemen van kinderen. Ze zijn heel wellevend, vriendelijk, levenslustig en erg leergierig. Op korte tijd hebben ze op school enorme vorderingen gemaakt die zich weerspiegelen in behoorlijke tot zeer goede resultaten. Beide meisjes hebben vele vriendinnetjes in het Olense gemaakt en op die manier behoorden ze volledig tot onze leefgemeenschap.

Globaal genomen durven we stellen dat de familie Aziri op een positieve manier heeft bijgedragen tot de Olense leefgemeenschap. "

Sinds 02/05/2011 is België voor verzoekers het centrum van hun affectieve en sociale leven aangezien al hun vrienden en kennissen in België wonen. Er is sprake van een duurzame, lokale verankering in België.

Dat de kinderen hun lessen niet kunnen onderbreken om een aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verzoekers hebben dan ook bijzondere banden met België. Een verwijdering van het grondgebied van verzoekers zou een schending kunnen uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoekers dat zij in België hebben uitgebouwd.

Dat verzoekers verder verwijzen naar het gevaar dat zij zouden lopen bij een terugkeer. Verzoekers zijn immers afkomstig uit het grensgebied met Kosovo waar de dagelijkse passage van zowel Servische militairen als Servische gendarmerie er een normaal leven onmogelijk maken en de kinderen traumatiseren. Dit heeft bij dochter [B.] en mevrouw [S.] geleid tot medische problemen waarvoor men behandeld wordt. Dat het gezin gevaar loopt in het thuisland en dat de lopende behandeling niet mag worden onderbroken.

Er zijn dan ook bijzondere omstandigheden aanwezig om de regularisatieaanvraag hier in België in te dienen. Van verzoekers kan niet worden verwacht eerst terug te keren naar hun land van herkomst.

Artikel 9bis bepaalt:

[...]

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk handelt door te stellen dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden en zij schendt hierdoor voormelde bepaling.

In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een mime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van niet-ontvankelijkheid van het verzoek 9bis vreemdelingenwet die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers hebben wel degelijk bijzondere omstandigheden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er geen bijzondere omstandigheden zijn aangetoond.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geen rekening houdt met de elementen van integratie die werden opgeworpen voor de beoordeling van bijzondere omstandigheden.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

[...] Dat tevens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden van hun situatie. Zo heeft zij ten onrechte geen rekening gehouden met volgende omstandigheden of elementen van integratie: het feit dat verzoekers de nodige inspanningen doen om zich te integreren, dat zij Nederlands spreken, dat de kinderen volledig geïntegreerd zijn, dat zij een vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd, dat mijnheer werkbereid is en dat ze getuigenverklaringen voorleggen evenals schoolattesten- en rapporten van de kinderen).

Het is niet omdat deze elementen tevens in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van het gegrondheid dat zij niet in aanmerking kunnen worden genomen als een bijzondere omstandigheid. Eenvoudigweg vaststellen dat deze geen bijzondere omstandigheid kunnen uitmaken omdat hij zich in illegaal verblijf bevindt of omdat deze tevens bij de gegrondheid kunnen worden beoordeeld, is geen zorgvuldige behandeling van hun regularisatieverzoek.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

[...] Dat tevens de artikelen 3 en 8 EVRM werden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekers en hun recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekers met hun ruime vrienden- en kennissenkring.

Indien verzoekers gedwongen worden het land te verlaten, verliezen zij hun bestaande sociale netwerk en dienen zij hun leven terug op te bouwen in een voor hen ondertussen vreemd land.

Gelet op de concrete situatie van verzoekers kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoekers wonen reeds jaren in België. Zij zijn volkomen geïntegreerd in de Belgische samenleving. Zij spreken de Nederlandse taal en delen de Belgische normen en waarden. Zij hebben niets meer verloren in hun thuisland. Zij zijn zonder enige twijfel zeer sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is compleet disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoekers.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- De ernst van de moeilijkheden die verzoekers zullen ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen worden: deze zijn zeer groot;*
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België en quasi geen band met Servië;*
- Het feit dat verzoekers een blanco strafregister hebben;*

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 3 EVRM staat vast. Het gaat hier om een absoluut verbod. Verzoeker is afkomstig uit het grensgebied met Kosovo waar de dagelijkse passage van zowel Servische militairen als Servische gendarmerie er een normaal leven onmogelijk maken en de kinderen traumatiseren. Dit heeft bij dochter Blondina en mevrouw Seribane geleid tot medische problemen waarvoor men behandeld wordt. Dat het gezin gevaar loopt in het thuisland en dat de lopende behandeling niet mag worden onderbroken. Ze zijn overigens ook helemaal verknocht met België. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de situatie van verzoeker, maakt in feite een onmenselijke behandeling uit. Het is de verplichting van de Dienst Vreemdelingenzaken om deze concrete omstandigheden te onderzoeken (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77). Er moet in het kader van artikel 3 EVRM rekening worden gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). De Dienst Vreemdelingenzaken wenst verzoeker terug te laten keren naar een land waar hij totaal niets meer verloren is, hetgeen in casu een schending is van voormelde bepaling.

[...] Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de formele en materiële motiveringsplicht dan ook vast staat, waarbij de bestreden beslissing het artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15.12.1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, alsook artikel 3 en 8 EVRM schendt."

2.2.1. Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. De verwerende partij heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om

machting tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Zij heeft tevens toegelicht waarom zij van mening is dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

Algemeen gesteld, komt dit erop neer dat het feit dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen in België naar school gaan niet wordt aanvaard als een buitengewone omstandigheid, omdat niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en niet blijkt dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist die niet te vinden is in het land van herkomst. Hierbij wordt ook opgemerkt dat de verzoekende partijen steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en de scholing in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. Inzake de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM omwille van het gegeven dat de verzoekende partijen in België het centrum van hun affectieve en sociale leven hebben opgebouwd, wijst de verwerende partij erop dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op zich enkel een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zij geeft aan dat niet blijkt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt vast dat niet blijkt dat de verzoekende partijen nog familieleden hebben in België, terwijl zij wel nog verschillende familieleden hebben in Servië en Kosovo. Verder wordt opgemerkt dat inzake het sociale leven van de verzoekende partijen slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorligt, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking heeft op de minderjarige kinderen. Zij stelt dat op basis van deze stukken onvoldoende wordt aangetoond dat het netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Wat betreft de ingeroepen onmogelijkheid om menswaardig te leven in het grensgebied tussen Servië en Kosovo door de verhoogde militaire aanwezigheid, duidt de verwerende partij dat het in casu gaat om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs, waardoor deze evenmin kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Daarnaast wijst zij erop dat dit element reeds werd ingeroepen in het kader van de verzoeken om internationale bescherming, doch afgewezen en bijgevolg, en gelet op artikel 9bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, niet langer als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. De verwerende partij stelt vervolgens inzake de aangehaalde medische problemen van de tweede verzoekende partij en één van de kinderen dat deze problemen niet worden ondersteund door medische attesten en dat de procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alle negatief werden afgesloten. Het argument dat de verzoekende partijen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de openbare veiligheid wordt evenmin aanvaard, waar van elke vreemdeling die in België verblijft wordt verwacht dat deze zich houdt aan de Belgische wetgeving. De ingeroepen elementen van integratie – onder meer de kennis van het Nederlands, de opgebouwde vrienden- en kennissenkring en de werkbereidheid – worden ten slotte niet aanvaard als buitengewone omstandigheden, omdat de omstandigheden die betrekking hebben op de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en deze omstandigheden niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend.

In het licht van de voormelde motivering houden de verzoekende partijen ten onrechte voor dat op geen enkele wijze is gemotiveerd waarom hun in België opgebouwde privéleven niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid en waarom dit niet zwaarder weegt dan de wettelijke verplichting de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. De voorziene motivering getuigt wel degelijk van een belangenafweging, nu erop wordt gewezen dat het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen op zich enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent en op basis van de uiteenzetting van de verzoekende partijen niet blijkt dat hun privé- en gezinsleven bij een dergelijke tijdelijke verwijdering in die mate wordt verstoord dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt vast dat niet blijkt dat de verzoekende partijen nog familieleden hebben in België en inzake het sociale leven van de verzoekende partijen slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorligt, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking heeft op de minderjarige kinderen. Er werd ook reeds geoordeeld dat de scholing van de kinderen ook kan worden verkregen in het land van herkomst en dat de verzoekende partijen nog familieleden hebben in zowel Servië als Kosovo. Deze motivering stelde de verzoekende partijen in kennis van de motieven waarom een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aanvaard, derwijze dat zij op nuttige wijze hiertegen in rechte kunnen opkomen.

De verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk dat een van de door hen in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen ten onrechte onbeantwoord is gebleven of niet op afdoende wijze is beantwoord.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien alle door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in voorliggende zaak dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In de aanvraag hebben de verzoekende partijen samengevat de volgende elementen ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

- hun integratie en kennis van het Nederlands;
- het gegeven dat zij geen band meer hebben met het land van herkomst;
- het gegeven dat zij in België schoolgaande kinderen hebben wier lessen niet zomaar kunnen worden onderbroken;
- een schending van artikel 8 van het EVRM, nu zij het centrum van de affectieve en sociale belangen in België hebben opgebouwd en bijzondere banden hebben met dit land;
- het gegeven dat een normaal leven niet mogelijk is in het grensgebied tussen Servië en Kosovo door de militaire aanwezigheid, hetgeen ook kinderen traumatiseert;
- medische problemen in hoofde van tweede verzoekende partij en een van de kinderen;
- het gegeven dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij elk van deze elementen heeft beoordeeld in het kader van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

In eerste instantie herhalen de verzoekende partijen de uiteenzetting in hun verblijfsaanvraag inzake de door hen ingeroepen buitengewone omstandigheden. De Raad kan enkel vaststellen dat op elk van deze elementen werd geantwoord in de bestreden beslissing en dat uit de motivering duidelijk blijkt waarom de gemachtigde van de staatssecretaris deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Het komt de verzoekende partijen in deze situatie toe om met concrete argumenten aan te tonen waarom de voorziene motivering incorrect, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Door enkel te blijven volharden in de als buitengewone omstandigheden in de verblijfsaanvraag ingeroepen elementen, zonder in te gaan op de motivering waarom deze niet worden aanvaard, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. In de mate dat de verzoekende partijen de elementen uit de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, geven zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoekende partijen kunnen er niet op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling.

De verzoekende partijen geven vervolgens aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de door hen ingeroepen elementen van integratie. Zij gaan er met dit betoog evenwel volledig aan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk heeft gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. De verzoekende partijen houden onterecht voor dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, omwille van hun illegaal verblijf dan wel omdat *“deze tevens bij de gegrondheid kunnen worden beoordeeld”*. De Raad benadrukt dat deze omstandigheden niet worden aanvaard, omdat deze niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Deze elementen werden aldus wel degelijk in rekening genomen bij het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag, meer bepaald het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden. Door opnieuw te wijzen op de elementen van integratie zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag geven de verzoekende partijen weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van de verwerende partij doch hiermee weerleggen zij de vaststelling van de verwerende partij niet dat zij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere

procedure en dat elementen die betrekking hebben op de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat de verzoekende partijen in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de verzoekende partijen berust.

De verzoekende partijen betogen verder dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. In dit verband refereren zij zowel aan een privé- als een gezinsleven in België, waarop de bestreden beslissing volgens hen een disproportionele inmenging vormt. Zij wijzen op hun integratie en een ruime vrienden- en kennissenkring in België, die zij als gevolg van de bestreden beslissing dreigen te verliezen. Zij geven verder aan dat zij hun leven niet opnieuw kunnen opbouwen in hun herkomstland, zij grote en ernstige moeilijkheden zouden ondervinden bij een terugkeer en zij zo goed als geen band meer hebben met Servië. Zij benadrukken een blanco strafregister te hebben.

De Raad dient te herhalen dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd inzake de ingeroepen grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij wijst er zo op dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op zich enkel een tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zij geeft aan dat niet blijkt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privé- en gezinsleven van de verzoekende partijen in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt vast dat niet blijkt dat de verzoekende partijen nog familieleden hebben in België, terwijl zij wel nog familieleden hebben in Servië en Kosovo. Verder wordt opgemerkt dat inzake het sociale leven van de verzoekende partijen slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorligt, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking heeft op de minderjarige kinderen. Zij stelt dat op basis van deze stukken onvoldoende wordt aangetoond dat het netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Er werd ook reeds op gewezen dat niet blijkt dat de kinderen een scholing niet kunnen verkrijgen in het land van herkomst.

De in de bestreden beslissing voorziene motivering laat voldoende toe te begrijpen waarom het bestuur tot zijn beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM is gekomen. In het licht van de voormelde motivering kunnen de verzoekende partijen niet worden bijgetreden in hun betoog als zou in dit verband geen enkele afweging zijn gemaakt. In de thans voorliggende situatie waarin wel degelijk een afweging blijkt, komt het de verzoekende partijen toe met concrete argumenten aan te tonen dat enig aspect inzake het ingeroepen privé- en gezinsleven ten onrechte buiten beschouwing is gebleven of dat er sprake is van een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke afweging.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk

wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). In zijn arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van 8 april 2008 geeft het EHRM duidelijk aan dat een privéleven dat werd opgebouwd tijdens een verblijf dat steeds als precair was te beschouwen in beginsel geenszins aanleiding vermag te geven tot een miskenning van artikel 8 van het EVRM en het in dit verband legitiem is dat de lidstaat een zwaarder belang toekent aan het publieke belang van een effectieve immigratiecontrole.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In dit kader wijst de Raad er ook op dat volgens het EHRM de Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa t. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101).

Indien, zoals in casu, minderjarige kinderen betrokken zijn, dan moet steeds hun hoger belang in rekening worden gebracht en moet hieraan een voldoende gewicht worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland).

Er kan in casu worden aangenomen dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing de relevante elementen in het kader van de belangenafweging in rekening heeft gebracht. In de bestreden beslissing is een uitdrukkelijke afweging gemaakt tussen het ingeroepen privé- en gezinsleven van de gezinsleden in België en de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen.

Het is niet betwist dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging te vragen geldt voor het gehele gezin en er aldus geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Er dient verder te worden aangenomen dat de verwerende partij geen noemenswaardige hinderpalen weerhield voor het verderzetten van een privé- en gezinsleven in het land van herkomst, minstens voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, waar de kinderen in het herkomstland eveneens een gepaste scholing kunnen genieten en de verzoekende partijen nog familieleden hebben in zowel Servië als Kosovo. Aldus dient te worden aangenomen dat het bestuur wel degelijk ook oog heeft gehad voor het hoger belang van de kinderen. Uit deze motivering blijkt evenzeer dat de verwerende partij niet zonder meer aanvaardde dat er geen banden meer zijn met het herkomstland. Inzake het in België opgebouwde privéleven benadrukte de verwerende partij verder dat de thans bestreden beslissing op zich enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent. Er werd hierbij ook ingegaan op de voorgelegde stukken ter staving van de sociale banden die zijn opgebouwd in België, doch deze werden eerder beperkt geacht. Zo werd opgemerkt dat inzake het sociale leven van de verzoekende partijen slechts één getuigenverklaring ondertekend door twee personen voorligt, naast een getuigenverklaring van de schooldirecteur die betrekking heeft op de minderjarige kinderen. De verwerende partij stelde dat niet blijkt dat het netwerk van affectieve en sociale banden van die orde is dat deze tot gevolg heeft dat een zelfs tijdelijke verwijdering van het

grondgebied in strijd komt met artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij refereert in de bestreden beslissing ook reeds aan het gegeven dat het verblijf van de verzoekende partijen in België steeds precair was. Zij gaf ook nog aan dat het enkele gegeven dat de verzoekende partijen geen gevaar vormen voor de openbare orde of de openbare veiligheid niets afdoet aan de beoordeling, waar een dergelijk gedrag wordt verwacht van alle vreemdelingen die in België verblijven.

Wat het ingeroepen privéleven betreft, betogen de verzoekende partijen dat zij als gevolg van de bestreden beslissing hun bestaande sociale netwerk in België zullen verliezen. In de bestreden beslissing wordt evenwel beklemtoond dat deze beslissing enkel inhoudt dat de verzoekende partijen hun aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland moeten indienen, en dus in beginsel enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied inhoudt. Indien een vreemdeling stelt duurzame banden met België te hebben opgebouwd, mag worden aangenomen dat deze banden niet teloorgaan louter als gevolg van een tijdelijke afwezigheid uit het Rijk om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Hun uiteenzetting kan aldus niet overtuigen. De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan die maken dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen, niet mogelijk zou zijn of niet in redelijkheid van hen kan worden verwacht. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partijen via de moderne communicatiemiddelen contacten kunnen blijven onderhouden met hun vrienden en/of kennissen in België. De verzoekende partijen geven verder niet aan te betwisten dat hun kinderen een gepaste scholing kunnen verkrijgen in het herkomstland.

De verzoekende partijen brengen geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing. Zij maken niet met concrete argumenten aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing niet in redelijkheid kon oordelen dat een verderzetting van het privé- en gezinsleven – inclusief de scholing van de kinderen – mogelijk is in het herkomstland, minstens voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland. Door het louter andermaal benadrukken van hun integratie en hun jarenlang verblijf, zonder voor het overige in te gaan op de concrete motieven zoals deze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, tonen de verzoekende partijen geen disproportionaliteit in de belangenafweging aan. De verzoekende partijen betwisten ook niet dat zij inderdaad nog familieleden hebben in Servië en Kosovo, waardoor zij niet overtuigen in hun betoog geen banden meer te hebben met het herkomstland. Op geen enkele wijze geven zij aan waarom zij zich niet langer zouden kunnen wenden tot deze familieleden. De verzoekende partijen beperken zich verder tot loutere beweringen dat zij hun leven niet opnieuw kunnen opbouwen in hun herkomstland en zij aldaar grote en ernstige moeilijkheden zullen ondervinden bij een terugkeer, zonder in dit verband een concrete toelichting te verstrekken of een begin van bewijs naar voor te brengen. Een dergelijk betoog kan niet volstaan om een disproportionele belangenafweging aan te tonen.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partijen weerleggen de vaststelling van het bestuur niet dat niet blijkt dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, hun voorgehouden privé- en gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze verdragsbepaling kan niet worden vastgesteld.

De verzoekende partijen stellen ten slotte dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Zij betogen dat zij afkomstig zijn uit het grensgebied met Kosovo waar de dagelijkse passage van Servische militairen en Servische gendarmerie een normaal leven onmogelijk maakt en kinderen traumatiseert. Zij wijzen op de medische problemen van tweede verzoekende partij en van een van de kinderen die hier hun oorsprong zouden vinden en stellen dat hun behandeling niet mag worden onderbroken.

De verzoekende partijen kunnen niet ontkennen dat met deze ingeroepen elementen rekening is gehouden. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partijen zich beperken tot loutere beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt voorgelegd. Verder wordt vastgesteld dat dergelijke elementen door de verzoekende partijen reeds werden aangebracht enerzijds in hun

verzoeken om internationale bescherming en anderzijds in verschillende verblijfsprocedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, doch deze procedures alle negatief werden afgesloten.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partijen betwisten niet dat zij nalieten in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag een begin van bewijs voor te leggen van de voormelde ingeroepen buitengewone omstandigheden. De verwerende partij kon aldus de ingeroepen elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM afwijzen, omwille van het ontbreken van een begin van bewijs. Zij betwisten evenmin dat zij deze elementen reeds inriepen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming dan wel verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, procedures die telkens negatief werden afgesloten. Op basis van deze vaststellingen kon de verwerende partij in alle redelijkheid oordelen dat een miskenning van artikel 3 van het EVRM niet blijkt. De in het kader van de verzoeken om internationale bescherming doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet stemt zo overeen met artikel 3 van het EVRM. Verder kan eveneens worden aangenomen dat de doorgevoerde toetsing of een gezondheidstoestand in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook reeds een toetsing in het licht van artikel 3 van het EVRM omvat. In deze omstandigheden overtuigen de verzoekende partijen niet dat het bestuur geen voldoende onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling heeft doorgevoerd. Het betoog verknocht te zijn met België wijst verder nog niet op een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Ook het op bijzonder algemene wijze betogen *“totaal niets meer verloren”* te hebben in het land van herkomst, kan in dit verband in geen geval volstaan, en al zeker niet nu de verzoekende partijen niet ontkennen nog familieleden te hebben in zowel Kosovo als Servië. De Raad merkt bovendien op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De Raad wijst ook nog op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet;

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

In het licht van deze duidelijke wetsbepaling overtuigen de verzoekende partijen geenszins dat de door hen ingeroepen problemen in het herkomstland of de medische problemen, waarvan zij niet betwisten deze reeds te hebben ingeroepen in eerdere procedures, dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de bestreden beslissing is gesteund op een incorrecte feitenvinding. Zij maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM blijft evenmin.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen de verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle gegevens die de verzoekende partijen in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS